

LBRIS

We know
books

JEAN CAREW

Bal mascat

Traducerea și adaptarea în limba română de:

LUCIAN IRIMIA

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Fusese un interviu ciudat.

Zece zile mai târziu, Cara Merrill urcă scările spre micul și incomodul ei apartament din New York și se duse la geam privind casa ternă de cărămidă de alături și coșurile de pe acoperișurile din jur. Apartamentul ei avea o singură calitate: era ieftin.

Cara privi o femeie solidă care ieșise pe acoperiș la trei case distanță și întindea rufe. Ar fi putut să obțină și alte slujbe decât aceea de infirmieră la spital; nu trebuia să se îngrijoreze în privința banilor. Cum nu-i plăcea rutina de la spital, se putea prezenta pentru o slujbă la un particular.

Era o infirmieră bună. Terminase a treia din clasa ei. Avea o chemare lăuntrică să îngrijească bolnavi, ceea ce-i făcuse pe mulți medici s-o laude. Dar acum zece zile, după ce plecase de la spital, voise să facă altceva. Dorise să capete un post de infirmieră pe un vas de croazieră. Cum venea vara, erau în mai, putea să ia legătura cu vreun bogătaş de la țară să capete o slujbă ca o vacanță.

Cara Merrill își făcuse planurile. Economisise câteva sute de dolari ca să poată să nu mai lucreze și să-și caute un serviciu care să se potrivească setei ei de aventură.

Apoi a făcut tot ce dorise de mult timp: s-a trezit târziu; a mers la cumpărături pe Fifth Avenue; a închiriat o mașină și s-a plimbat la țară să vadă florile de măr și iarba verde și proaspătă. Dar nu reușise să se distreze și o costase mult. Apoi văzuse un anunț în ziar: „Căutăm infirmieră, gata să trăiască la țară, pe o moșie mare, doar iunie și iulie. Salariu mare“.

Cara Merrill își trimisese CV-ul și fu invitată la interviu de către un anume Brent Butler, în holul unui hotel din New York.

Trebuise să se hotărască singură. Simțise din nou că era orfană. Niciodată nu se putuse destăinui puținelor prietene pe care le avusese. Prietene erau cam mult spus. Cara Merrill se ferise să se implice în vreo relație, chiar cu colegele ei. Dragoste? Va avea timp mai târziu. Dar în ultimele zile ar fi vrut să discute cu cineva despre slujba care i se oferise. Fusesse un interviu ciudat.

Bărbatul care venise spre ea părea chiar mai înalt decât era, căci era suplu. Nu era un bărbat chipes. Dar Carei îi plăcuse cum se purta: evolua cu grația unui sportiv.

– Sunteți domnișoara Cara Merrill?

Zâmbetul lui era cald. Fără îndoială îi plăceau costumele lui galbene de lână și pălăria mare pe care și-o scosese când intrase în holul hotelului.

– Da, v-am scris. Sunt infirmieră calificată. Postul pare atrăgător, deși descrierea era cam sumară. De obicei, domnule Butler, când se caută o infirmieră se menționează cine e pacientul și de ce boală suferă.

Butler se așeză pe scaunul de lângă ea și dădu grav din cap. Cara îi studie fața. Avea nasul mare,

se potrivea cu fața lui. Era bronzat, de parcă fusese recent la tropice. Ochii lui erau cenușii? Albaștri? Greu de spus. Și-i îngusta, ca și cum s-ar fi concentrat asupra unei probleme dificile. Angajarea ei era problema? Zâmbi gândindu-se la asta.

– Sunteți drăguță când zâmbiți, spuse el pe neașteptate. Nu era un compliment, ci o constatare. Vă voi spune despre slujbă și veți vedea de ce n-am putut da detalii în anunț.

Unchiul lui, Joshua Butler, era pacientul. Avusese poliomielită și stătea într-un scaun cu roțile. Un servitor, Fred Bates, avea de mult timp grijă de el. Unchiul Josh trăia pe un domeniu moștenit pe Long Island și în general fusese sănătos. Dar, de curând, fusese bolnav și-i îngrijorase.

– Doctorul ce spune că are? întrebă Cara.

– Unchiul Josh nu suportă doctorii. Spune că e de la mâncare. Până acum și-a revenit după fiecare criză în douăzeci și patru de ore. Dar sunt îngrijorat. Mă întreb dacă nu cumva cineva vrea să-l otrăvească! Spune că-și va schimba testamentul și poate... dar e complicat de expli-

cat.

– De ce nu angajați un detectiv particular? întrebă Cara.

– S-ar crea vâlvă și e greu de dovedit, spuse Brent Butler. Oricum, m-am gândit că o infirmieră ar putea ști cauza crizelor, dacă l-ar putea supraveghea. Apoi, dacă e nevoie, voi interveni și-l voi proteja.

– Dar dacă nu suportă doctorii, va refuza și o infirmieră.

Bărbatul din față păru jenat.

– Nu veți sosi la Soundings ca infirmieră, explică el, ci ca oaspete... și veți sta vreo două luni. Nimeni altcineva nu va ști că sunteți infirmieră și îmi veți raporta în particular ce ați aflat.

– Vreți să spionez! exclamă Cara.

– Nu chiar. Dar țin mult la unchiul Joshua. Vreau să știu ce se întâmplă. Dacă descoperiți că suspiciunile mele sunt nefondate, că nimeni nu vrea să-i facă rău, ci are o maladie serioasă, atunci voi insista să fie îngrijit de un medic.

– Totuși, sună a spionaj, spuse Cara, încăpățânată. Trebuie să am timp să mă gândesc la

asta.

Brent Butler zâmbi.

– În timp ce vă gândiți, vreau să vă spun salariul. Vă voi plăti o mie cinci sute de dolari pentru opt săptămâni.

Era o sumă tentantă, pentru o muncă ușoară! Apoi întrebă:

– Ce motiv veți invoca pentru șederea mea acolo? Voi fi o prietenă pe care ați întâlnit-o întâmplător, sora vreunui prieten din facultate, sau ce?

– Nu puteam să vă întâlnesc din întâmplare acolo unde am fost în ultimul an. Sunt inginer constructor și am lucrat la un baraj în Brazilia. Nu erau femei frumoase acolo și eram ocupat.

– Atunci, ce veți spune? întrebă Cara nerăbdătoare. M-ați cunoscut la discotecă? Veți avea multe explicații de dat.

– M-am gândit la asta. Voi spune că sunteți logodnica mea. Tocmai ne-am logodit. Sunteți fiica unui angajat al firmei pentru care lucrez. Firește, vreau să-l cunoașteți pe unchiul Josh.

– În două luni, am timp să-l cunosc, comentă Cara.

– Planul e perfect, spuse Brent Butler. Dacă vreți slujba, și eu sper că da, nu e nicio problemă să vizitați Soundings ca oaspete de onoare. Aveți cuvântul meu.

Nicio problemă! Cara Merrill vedea o mulțime de probleme să joace rolul logodnicei unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, venind pe ascuns în casa unui om care nu suporta doctorii, probabil nici infirmierele, și avea o boală căreia nu i se găsisese încă leacul.

Mașina decapotabilă bej mergea strună, reflectă Cara în timp ce conducea pe podul Queensboro, îndreptându-se spre un loc numit Soundings din Long Island. Era prima zi din iunie: practic începuse lucrul. Asistenta medică la Cara Merrill zâmbi crispată la gândul că va juca rolul de logodnică a lui Brent Butler.

Se temuse la început să joace acest rol, dar odată ce se hotărâse să accepte postul, începuse să devină curioasă. Treptat, i se dezvăluiau și alte

aspecte. Poate că ar fi refuzat slujba dacă ar fi știut ce mult trebuia să se schimbe.

Nu-i dăduse prin cap că „logodnicul” ei va insista să sosească la Soundings într-o mașină decapotabilă nouă. Îi dăduse această instrucțiune când se întâlniseră a doua oară. Apoi îi alesese mașina.

– Îmi place culoarea, explicase el; se potrivește perfect cu părul tău. În plus, tapiteria gri e drăguță, nu crezi? O poți schimba, dacă vrei.

– Las-o așa, murmură Cara. Ce-ar fi dacă ar trebui să se potrivească și cu culoarea ochilor mei? Fiindcă veni vorba, nu pot accepta un cadou atât de scump. Dacă îmi dau demisia sau unchiul tău nu mă suportă?

Brent își îngustă ochii.

– Cara, Carita, spuse el ironic, de ce crezi că ți-o fac cadou? Vreau doar să faci impresie bună. Îți împrumut mașina pe durata acestui bal mascat.

Îi mai împrumutase ceva pe durata slujbei. Era un inel cu safir și diamante roz, aflat acum pe inelarul ei. Carei îi plăcea la nebunie. Brent i-l împrumutase când luaseră cina împreună și-i explicase că aparținuse bunicii lui.

– Când am hotărât să te pun să joci rolul logodnicei mele, nu mi-am dat seama cum e să te cunosc, spuse Brent.

– Ce vrei să spui? întrebă Cara.

– Cum ar fi fost să fie adevărat? răspunse el. Apoi, văzându-i figura perplexă, adăugase: Nu mă lua în seamă. Vom juca doar niște roluri.

Cara nu știa de ce-și amintise asta acum. Poate pentru că era diferit de maniera profesională cu care Brent aranjase detaliile sosirii ei la Soundings. Ca și cum ea ar fi întrebat de ceilalți oaspeți de la hotel, Brent îi explicase că va trebui să-și joace rolul de logodnică și pentru tânăra lui mătușă, Susan Evans și pentru vărul lui, Paul Rogers. Apoi îi făcuse o scurtă prezentare.

– Mătușa mea, Sue Evans e aproape cu zece ani mai mare ca mine. A trăit mai mult în Haiti. Fostul ei soț administra o plantație imensă acolo și i-a lăsat un copil, pe Linda. Vărul meu Paul se poartă de parcă ar fi student. Probabil te vei îndrăgosti de el; așa se întâmplă cu majoritatea femeilor. Dar n-am încredere în el. Nu-i pasă decât de el; nu-i pasă dacă provoacă suferință.

– Înseamnă că vom fi bine supravegheați,

spuse Cara și Brent zâmbi amuzat. Par oameni simpatici, adăugă ea, deși nu ți se pare. Nu văd de ce nu m-aș simți bine în timp ce-l îngrijesc pe unchiul tău.

– Vom vedea, răspunse Brent enigmatic.

Acum, ieșind de pe autostradă și luând-o pe drumul spre Soundings, o cuprinse teama.

Drumul era șerpuitor. Era un drum chinuit, neîngrijit, care fusese odată larg, iar acum fusese năpădit pe margini de tufișuri și arbori tineri. Se așteptase să fie ceva mai bine întreținut. Drumul părea părăsit.

Cara opri la marginea drumului, desfăcu schița pe care i-o făcuse Brent și o studie. Nu se rătăcise, acesta era drumul spre Soundings.

– Ei bine, n-am mai fost în vizită până acum la o familie bogată. Poate că astfel trăiesc bogatii în zilele noastre. Se întreba cum va arăta conacul.

Când ajunse, fu șocată. În primul rând, conacul era maro. Cine a mai auzit de un conac maro? Era o casă mare și părea locuită, dar avea un aer sinistru, cu acea culoare! Ceea ce o făcu să nu se simtă în largul ei.

Casa era clădită pe o movilă scundă, lângă un

golfuleț. În lumina soarelui după-amiezii, casa părea mohorâtă. Nu avea grație. Corpul principal avea un etaj și o mansardă, căreia i se vedeau ferestrele. La un capăt erau două etaje. Era ca și cum două case diferite fuseseră înghesuite una în alta.

Îndoielile Carei cu privire la înțelepciunea acceptării acestei slujbe creștură. Parcă în fața scârilor și privi în jur îngrozită.

Nesigură, ieși din mașină.

– Zarurile sunt aruncate! murmură ea încet.